

BRYAN FERRY.

VAN ESETLEG KÍVÁNSÁGOD?

BRYAN FERRY, A ROXY MUSIC ALAPÍTÓJA LEGUTÓBBI SZÓLŐLEMEZÉVEL (*Avonmore*, 2014) ISMÉT REMEK FORMÁT MUTATOTT ÉS AZ ALBUM TURNÉJA UTÁN EGY ÚJABB EURÓPAI KONCERTKÖR-

UTAT KEZD MÁJUSBAN, DE MIVEL EGYETLEN, 2011-ES BUDAPESTI KONCERTJÉNEK SZERÉNY VOLT A FOGADTATÁSA, ÍGY MI ÚJABB FELLÉPÉS HELYETT EGY INTERJÚVAL VIGASZTALÓDHATUNK (HOZÁNK LEGKÖZELEBB BÉCSBEN LÉP FEL MÁJUS 30-ÁN). A MINDIG ELEGÁNS DALSZERZŐ-ÉNEKESSEL LONDONI STÚDIÓJÁBAN TALÁLKOZOTT A RECORDER.

INTERJÚ CSÚRI ANDRÁS. FOTÓ ADAM WHITEHEAD.

Az *Avonmore* egyik dala, a *Midnight Train* azonnal ismerősen csengett, de nem tudtam eldönteni, hogy a jellegzetes Bryan Ferry-hangzás vagy más okok miatt. Azután eszembe jutott, hogy az interneten hallottam a dal demoverzióját, amelyet közel 25 évvel ezelőtt vettél fel. Jellemzőek a hosszú szünetek, amikor dalokat komponálsz? Mennyire nehéz újra és újra visszatérni befejezetlen szerzeményekhez, miközben számos másik projekten dolgozol?

Valóban igaz, korábban már rögzítettem egy demoverziót, de számomra ez nem tűnt ilyen hosszú időnek. *(nevet)* Ahogy mondtad is, számos projekten dolgozom egyidőben és elfeledkezem néhány korábbi munkámról. Aztán néha hirtelen belém ötlük, hogy elővegyek befejezetlen dalokat. Nem nehéz, sőt inkább érdekes visszatérni hozzájuk. Minden dalnak megvan a saját története. Néha új ötletem támad, hogy milyen hangszerrel vagy melyik zenésszel lehetne kiegészíteni, új irányba

terelni vagy összességében egy magasabb szintre emelni a kompozíciót. Legalábbis remélhetőleg. *(nevet)*

Korábbi interjúkban gyakran említetted, hogy mennyire szereted az olyan markáns női előadókat, mint Billie Holiday vagy Marlene Dietrich. Az *Avonmore* albumhoz írt esszében szerepel, hogy a *Send In The Clowns* feldolgozásnál a Barbra Streisand-verzió volt a kiindulási pont. Mégis, amikor utánanéztem, hogy milyen női énekesekkel duetteztél valaha, érdekes módon csak három ikonikus modellre bukkantam, akik persze mind sokkal többek egy érdekes arcnál: Twiggy, Jane Birkin és Carla Bruni.

Valóban. Twiggyvel és Carla Brunival a tévében énekeltem. Jane Birkin pedig egyszer spon-tán küldött egy demót, amire ráénekeltem. Mivel egy régi Roxy-dalt éneklünk rajta, ezért ezt sem tekintem eredeti duettnek. Nagyon szeretem a női hangszíneket és szívesen

duetteznék is, de valahogy még nem talált rám a megfelelő dal.

Jane Birkin a modellkedés mellett több klasszikus filmben is játszott (*Nagyítás*, *A medence*). A dalszövegeidben gyakran utalsz híres filmekre. Inspirálónak hatnak rád? Igen, régen nagyon inspirálóan hatottak rám. De már nem annyira. *(nevet)* A mai filmek nem... vagy talán csak néhány. A harmincas, negyvenes, ötvenes évek filmjei annyira művésziék, jó párbeszédekkel és csodálatos világtással. Ez nagyon ritka a kortárs filmekben. De szerencsére otthon kiváló dvd-gyűjtemény vár rám.

Vegyes gyűjtemény vagy azért vannak kedvenc rendezőid, műfajaid?

Nagyon vegyes, de azért sok a Hitchcock és a film noir. Nagyon szeretem Billy Wildert is, mint filmes személyiséget. A rendezői munká-

MAGYARORSZÁG LEGSZEBB,

ja, dialógusai nagyon szórakoztatóak. Annyi tehetséges ember érkezett Európából Hollywoodba és fantasztikus filmeket készítettek. Persze, mindez az izgalmas harmincas években volt, amikor Hollywood virágzott.

Te magad is szerepeltél filmekben. Volt egy sóhajtásnyi, de nagyon emlékezetes szereped a *Reggeli a Plútón* című filmben. Még fiatal voltam, amikor a filmet láttam, és csak évekkel később döbentem rá, hogy az ijesztő, fojtogatós majdnem-gyilkos Mr. Silky String maga Bryan Ferry volt. Hogy kerültél ebbe a filmbe?

Neil Jordan, akit kiváló rendezőnek tartok, kért fel rá. Valójában csak egy kis cameo szerep volt, amit egy-két nap alatt forgattunk le Dublinban, ami nagyon szép város. Úgy gondoltam, jó rendező, szép város, miért is ne. Érdekes élmény volt. Néha azért elgondolkodom, hogy milyen is lehettem volna a film világában, de azt hiszem, túlságosan élvezem azt, amit a saját műfajomban alkotok. Arra gondolok, hogy az élet azért nem olyan keserves, ha az ember zenész, alkothat és turnézik. *(nevet)*

Tavaly, amikor az előadásokban hallgattam Bob Dylan *Don't Think Twice It's Alright* dalát, arra gondoltam, hogy esetekben szinte előre lehet sejteni, hogy hogyan fogsz egy bizonyos dalt élőben énekelni, mert nagyon közel maradsz az albumverzióhoz. Van számodra egy végleges verzió, a te verziód, amitől nem akarsz eltérni, még élő koncerten sem?

Igen, élőben is legtöbbször megmaradok az albumverziók mellett. Így szeretem. Néha persze változtatok kisebb dolgokat, attól függően, hogy milyen zenekarral játszom. De a *Don't Think Twice*-feldolgozásomat például kifejezetten szeretem úgy, ahogy van: a hőmpölygő zongorakísérettel és a lehetőséggel, hogy szájharmonikázzak. Azért is szeretek élőben megmaradni ennél a csendes verziónál, mert sok másik dalom nagyon komplex zeneileg, különböző hangszerek, sok gitár, sok zaj. *(nevet)* Szeretem mindezt néha egy csendes, egyszerű dallal feloldani.

Amikor megérkeztem, fiaddal, Tarával találkoztam és váltottunk néhány szót. Érdekes volt élőben találkozni egy 'dallal' [a Roxy Music *Avalon* című

albumán az egyik instrumentális szerzemény címe *Tara*]. Néhány nagylemezeden és turnédon Tara játszott dobon, míg Isaac fiad készítette az *Olympia* albumról szóló dokumentumfilmet és részben felelt a *Jazz Age* album designjéért. Mindez szoros kapcsolatra utal. Említetted interjúkban, hogy saját édesapáddal nem igazán tudtatok beszélgetni. Mit gondolsz, miért ennyire más a két apa-fiú kapcsolat?

Igen, nagy a különbség. A fiaimat érdeklí a munkám, megértik azt és a véleményüket is elmondják nekem. Különösen ha turnéra készülök, megvitátjuk, hogy melyik dalokat lehetne játszani. Jó érzés, hogy megoszthatom mindezt velük. Apám és én nagyon különböző személyiségek voltunk, teljesen más kapcsolat volt közöttünk. Sem munkáról, sem érzelmi témákról nem nagyon tudtunk beszélgetni. Egyébként, ha már Tarát említettük, kiváló dobos, de most a saját lemezének felvételével próbálkozik.

A stúdióban veszi fel az albumot? Közreműködsz benne vagy megosztod vele, hogy mit gondolsz a dalairól?

Ő nem, nem veszek benne részt, van elég más problémám. *(nevet)* De valóban, itt a stúdióban veszi fel, és ha majd elkészül és kikérné a véleményem, szívesen megosztom vele.

Min dolgozol jelenleg?

Az új turnén.

Sokban különbözik majd a dallista az *Avonmore* koncertekétől?

Próbálunk új dalokat hozzáadni, de nem igazán van időnk ezeket is begyakorolni. Van esetleg kívánságod? *(nevet)*

Hát a *Mamouna* vagy a *Frantic* éra dalait szívesen hallanám élőben is.

Oh, a *Mamouna* album, kár érte. Már-már, bárcsak lenne egy hónapom, amit félretehetnék rá! Úgy érzem, a jelenlegi zenekarom nagyon tapasztalt és sok dalt megtanulhatnának róla. Néha nem volt meg hozzá a megfelelő zenekarom, mert ezek nagyon finom és összetett dalok. De a mostani banda ritmusszekciója nagyon jó, és biztos megtanulnának róla jőpár dalt. Az nagyon jó lenne. Köszönöm az ötletet, ezen el fogok gondolkodni.

✪

BRYAN FERRY LEGJOBB SZÓLÓLEMEZEI

"These Foolish Things" (1973)

Vetélytársával, Bowie-val szinte egyidőben rögzítették és adták ki feldolgozáslemezeit – a '73-as év két Roxy-csúcsalbuma közé fért be ez a szórakoztatni akaró hobbiprojekt –, Ferry-é egységesebb és stílusosabb lett (Van Morrison-light, kábé). Dylan már itt is szerepel, a Stones, a Beatles, a Beach Boys is, meg soul és Brill Building-pop. Az 1974-es *Another Time, Another Place* némileg komorabb, komolyabb, rockosabb folytatása volt ugyanannak, mindössze a záró, címadó az új saját szám.

Let's Stick Together (1976)

Miután ez is cover-lemez – ráadásul nem is albumprojekt, inkább válogatás: felerésztt olyan Roxy-dalok jazzesebb, R&B-sebb önfeldolgozásai, amikkel elégedetlen volt a szerző, felerésztt kislemez B-oldalak – a szóló Ferryt könnyű volt beskatulyázni. Az addigi háromból amúgy ez a legerősebb, sőt általában is a három legjobb szólólemezének egyike.

The Bride Stripped Bare (1978)

A Roxy-feloszlás alatt beindítani kívánt szólópályát egy végre új dalokkal teli lemezzel nyitotta, de a klassz borítójú *In Your Mind* slágermentes LP lett, úgyhogy jöttek is a biztonságos (de nem biztonsági) feldolgozások. Itt felerészben azoké a terep, felerészben remek új saját daloké – ezt a vegyített technikát alkalmazta a szintén jó, 2002-es *Frantic*-en is. A feldolgozáslemezek pedig sokszíniűen tértek vissza, bár ezután már soha nem kimagasló színvonalon [a széles merítésű 1993-as *Taxi* közepes, a swingeket tartalmazó 1999-es *As Time Goes By* stílusgyakorlat, a 2007-es *Dylan-esque* egy teljes lemez a példaképnek, de felejtős, a saját dalokat swingsítő 2012-es *The Jazz Age* meg maximum jópofa].

Boys And Girls (1985)

Legtöbbek kedvenc Ferry-LP-je az *Avalon* című Roxy-búcsúalbum megszólalását, témáit göngyölgeti tovább, minőségben az *Avalontól* azért kissé elmaradva. Klasszik 80s szofisztípp.

Bête noire (1987)

Ez meg az előző szóló világát göngyölgeti tovább, de markánsabb dalokkal és megszólalással, Johnny Marr is rágitározott egy erőset, de nem ezért kiemelkedő. Ez is a három legjobb szóló-Ferry egyike.

Mamouna (1994)

Elegáns, kifinomult, stílusos – a Ferry-közhelyjelzők mind illenek erre a kissé alulértékelt, a kilencvenes évek gépiesebb megszólalásához némileg idomuló albumra. A másik elmaradhatatlan Ferry-kitétel – a konzervatív zenész – azonban cseppet sem, hiszen ez a melankolikusabb, atmoszférikusabb album pont hogy letér a hagyományos útról. Akkor már az ezt követő, részben sajátdalos *Frantic* és az azt követő, 2010-es *Olympia* a sokkal konzervatívabban ferry-s lemezek.

Avonmore (2014)

Ezen a posztdiszkós elemekkel is flörtölő lemezen igazán időtlen a megszólalás, luxusnyaraló-övezet zene luxuszenészekkel (Johnny Marr gitárja majdnem az összes számban!, Nile Rodgers, Flea, Marcus Miller), simán ott van a legjobb albumai között. És nyugodtan mellépalhatjuk a baleári, naplementés remix tartalmazó *Avonmore – The Remix Albumot*, az is nagyon élvezetes! *DE*

